

Proloog

Ergens in het oosten van Nederland, bijna dertig jaar geleden

De door haar moeder gemaakte mobile met schelpen maakt een melodieus geluid. Het zijn een stuk of acht draden met schelpjes waar een paar zilverkleurige belletjes tussen zijn bevestigd, met onderaan een kleine zeester. Ze hebben de schelpen tijdens de laatste vakantie aan het Zeeuwse strand gevonden. De mobile hangt boven het kinderbed en beweegt in de luchtstroom die door het op een kier staande raam komt. De peuter maakt een pruttelend geluid en beweegt, maar wordt niet wakker. In de hoek van de kamer brandt een nachtlampje in de vorm van een schelp dat de kamer in een schemerig licht hult.

Een donkere hand duwt het raam verder open. Een nieuwe tochtvlaag volgt. De belletjes rinkelen iets harder en de ogen van het kleine meisje gaan langzaam open. Ze wordt wakker.

De schelpen bewegen alsof ze dansen en nog half slapend volgt het meisje ze met haar ogen. Ze slaat geen acht op de arm die inmiddels volledig door het raam komt.

Gebiologeerd door de dansende schelpjes is ze zich niet bewust van het dreigende gevaar.

De man die door het raam klimt, is bijna bij haar. Plots lijkt ze iets op te merken, maar nog voor ze kan schreeuwen wordt een vies ruikende, klamme doek tegen haar mond en neus gedrukt en sterft elk mogelijk protest een stille dood. Snel en geruisloos wordt ze uit het kleine ledikant getild. Het is eigenlijk al iets te klein, maar ze wilde nog geen groter bed. Met twee stappen is de man bij het raam en laat het bundeltje in de struiken eronder zakken, waarna hij met een snelle beweging over de vensterbank klimt. Hij trekt het raam weer net zover op een kier als het stond bij aankomst en veegt zorgvuldig met zijn in handschoen gehulde hand over de losse aarde bij zijn voeten om eventuele sporen van zijn voetstappen te verwijderen. Met de door ether in slaap gebrachte peuter in zijn armen verlaat hij in de schemering - de zon moet nog opkomen - de tuin. Op straat staat een onopvallende, grijze sedan. De vrouw achter het

stuur kijkt gretig over haar schouder als de man met het kind achterin stapt.

‘Heb je haar?’

De gespannen klank in haar stem doet de man heel even het pakketje omhoog houden. Bij het zien van het slapende kind verschijnt een verheugde glimlach op het gezicht van de vrouw.

‘Ja, we kunnen, vanaf nu heb je je eigen dochter,’ zegt de man, terwijl hij het kind naast zich op de achterbank legt en de vrouw een klopje op haar schouder geeft.

‘Vanaf nu heet ze Paula. Zodra we in België zijn begint haar nieuwe leven,’ bevestigt hij. De vrouw start de motor en binnen een paar minuten zijn ze de woonwijk uit. Tegen de tijd dat de familie Simons wakker wordt en ontdekt dat hun bijna vierjarige dochtertje is verdwenen, zijn ze de grens al over.

Hoofdstuk 1

Nu - ergens in de Oost Algarve

Terry staat naast Cathy op het feestterrein en vraagt zich voor de zoveelste keer in even zoveel minuten af waarom ze zich toch heeft laten overhalen mee te gaan naar een feest waar ze niemand kent. Buiten het feit dat ze geen feestganger is, is alles hier haar volkomen vreemd. Twee dagen eerder is ze met Cathy geland op Faro Airport. Het is haar eerste bezoek aan Portugal en hoewel ze zich gisteren prima heeft vermaakt, denkt ze daar nu heel anders over. Ze had beter in hun hotel kunnen blijven.

‘Ik ga iets te drinken halen, jij ook?’

Cathy stoot haar aan, maar ze schudt ontkennend haar hoofd.

‘Zeker weten?’

De vrouw naast haar - die ze eigenlijk nauwelijks kent, dringt het ineens tot haar door - stoot haar aan. Haar eerste neiging is, totaal tegen haar karakter in, iets onaardigs te zeggen, maar ze bijt haastig op haar lip. Het is tenslotte niet Cathy's schuld dat zij zich niet prettig voelt op het feest, dat ligt volledig aan haar.

‘Ja, echt,’ zegt ze in plaats daarvan, ‘ik ga een rustig plekje zoeken om te zitten. Ik vind je straks wel weer.’

Ze heeft plotseling de behoefte alleen te zijn. Hoewel Cathy haar met een frons tussen haar strak getekende wenkbrauwen aankijkt, draait ze zich om en loopt naar de rand van het terrein. Ze bevindt zich ergens in de buurt van Moncarapacho op een oude boerderij, quinta genaamd, met diverse huisjes eromheen die voor de verhuur zijn bestemd. De eigenaars zijn kennissen van Cathy; de vrouw is een oud klasgenoot. Vandaag geven ze een soort ‘vier het leven-feest’. De precieze reden is Terry niet duidelijk en eigenlijk interesseert het haar nauwelijks. Ze heeft zich min of meer tegen haar zin laten meeslepen door Cathy. Ze heeft voorgesteld in hun hotel te blijven, maar daar wilde de andere vrouw niets van horen.

Cathy en zij hebben elkaar nog geen jaar geleden ontmoet tijdens een therapieessie. Tot haar eigen verbazing zijn ze vrij snel bevriend geraakt. Het initiatief hiervoor is voornamelijk van Cathy uitgegaan, wat

niet vreemd is want Terry is niet het type om snel contact te leggen. Het liefst houdt ze zich zoveel mogelijk afzijdig. De rondborstige, extra-verte Cathy heeft zich daar echter weinig van aangetrokken en voor ze het wist, kwamen ze geregeld bij elkaar over de vloer.

Twee weken geleden kwam Cathy ineens met de trip naar Portugal op de proppen. Haar oorspronkelijke ...